

Andrej ANŽIČ¹
Marija GABER²

Zabrana približavanja određenome mjestu ili osobi

Prohibition Of Approach

Sažetak

U Republici Sloveniji institut zabrane približavanja određenome mjestu ili osobi (u nastavku zabrana približavanja) uključen je u Zakon o kaznenom postupku i u Zakon o policiji.

U kaznenopravnom smislu zabrana približavanja je mjera sa kojom sud osigura, da okrivljenik neće uništiti tragove kaznenoga djela utjecati na svjedoke, učesnike ili da neće ponoviti kazneno djelo, izvršiti pokušavano kazneno djelo ili napraviti kazneno djelo sa kojim prijeti.

Zakon o policiji istomeni institut uveo je za područje prekršaja a policija ga izreče osobi, koja je napravila prekršaj sa elementima nasilja ili osobi koja je bila uhvaćena kod takvoga prekršaja i kada postoje razlozi za sumnju da će ugroziti život, osobnu sigurnost ili slobodu osobe sa kojom je ili je bila u bližnjem razmjeru. Bez obzira na to, da se sa tim pokušava riješiti problematika obiteljskoga nasilja, ne smije se zaboraviti, da se policajac na taj način umiješava u osnovnu stanicu društva tj. obitelj i u osnovne čovječanske pravice kao što su pravica do privatnog života, pravica do vlasništva i slično.

U prilogu autori izlažu svoje mišljenje i izpostavljaju otvorena pitanja o institutu zabrane približavanja na području prekršajnog prava.

¹ Dr. sc., vanredni profesor na Fakultetu za „policijsko-varnostne vede“, Fakultetu za „družbene vede“ i Fakultetu za „podiplomske, državne in evropske študije“ u Ljubljani

² Mr. sc., student „podiplemskega doktorskega študija na Fakulteti za podiplomske, državne in evropske študije“ u Ljubljani

Ključne riječi: *Zabrana približavanja određenome kraju ili osobi, kazneni postupak, postupak o prekršaju, čovječanske pravice, pogodnosti, policija.*

Summary

The Republic of Slovenia has recently instituted a new law which allows for restraining orders to be used for persons or places (for the continuation of protecting those who are at risk) which is now entrenched in the Law of Penal Proceedings and in the Law of the Police.

In the penal-justice sense a restraining order is a measure, in which the court assures us that; the accused will not ruin the trail of punishable activities, influence the witnesses, participants or conceal or repeat punishable activities; try finishing their punishable activities or commit punishable activities in which causes harm.

The same law exists within the Law of the Police, and therefore the police can declare to a person; who perpetrated a crime with the element of violence or was caught in such a crime which leaves reason for suspicion or in which a life could be jeopardized; personal safety, or liberty of a person, in which there is or was in a similar circumstances. Irrespective of the fact that restraining orders can solve the problems of family violence, it also goes without forgetting, that with the stated measures police intervention is a fundamental part of the whole society, also family, and the foundations of human rights and the rights of people's private lives, rights of private property, etc.

In contribution to the author please give your thoughts and express open questions about restraining orders on the subject of rights of offenders.

Key words: *Restraining orders for persons or places, penal proceedings, proceedings of an offence, human rights and the foundations of freedom, police.*

1. Uvod

Proučavanje odnosa među policijom i drugim podsistemima nacionalne sigurnosti u punom značenju, moguće je samo u vladavini prava. Samo u takvim okvirima uspostave se primjerni civilno sigurnosni odnosi.

Suvremene pravne, politološke, socijološke i druge znanosti opredijeljuju policiju u organizacijski i funkcionalni sistem. U prvom redu to je cjelovit sistem policijskih organa i jedinica, a u drugom redu to je klasična policijska funkcija - uzdržavanje javnoga reda i mira. Pored toga ima suvremena policija u demokračičnoj, pravnoj državi još slijedeće glavne zadatke: zaštita i poštovanje pojedinačnih osnovnih prava i slobodarstva, spriječavanje kriminala i borba protiv njega, otkrivanje kaznenih djela i osiguranje pomoći i usluga sigurnosti (Evropski kodeks policijske etike - Priporočilo Rac (2001) 10).

Polazno zanimanje i zajednički imenitelj policijske radnje je dakle sigurnost. Kod pokušaja njezinog definiranja mnogo se avtora uteće k opisu idealiziranog stanja. Sigurnost naime razumiju kao svijestan trud ljudi, da bi ju uspostavili kao civilizacijsku i kulturnu kategoriju koja bi obuhvatila sve vidike: socijalne, pravne, gospodarske, ekološke, politološke, politične i druge. Ali navedeno opredijeljenje pojma ne opisuje opstojeću identitetu, dezinfekcijske prvine raspoznaju se zato preko svoje nenazočnosti. Sigurnost je dakle imanentna prvina društva, koja obuhvaća stanje odnosno značajnost stanja, a isto tako i djelatnost odnosno sistem. Sigurnost je društvena i politična vrednota, koja označuje okvir politične, gospodarske i socialne zajednice. A istovremeno omogućuje opstanak društvene reprodukcije, razvoj društvenog uređaja i osiguranje običajnih procesa diferenciacije i integracije unutar konkretnoga društva i države (Anžič,1997: 35-37).

Sigurnost je društveno relevantna samo kao odnos među ljudima. Jer je dobrobit kao svaka druga, mora imati pristup do nje svaki čovjek, kao do bilo koje druge dobrobiti u okviru pravnog reda.

Zbog zaštite javnoga interesa kod načelnog određenja da se sa osiguravanjem sigurnosti može baviti svatko, država postavlja određene uslove i ograničenja. Za moderno demokračično društvo smatra se da si državljani sami u slobodnom mijenjanju osiguraju dobrobiti koje su jim potrebne. Potrebe po sigurnosti naime rastu brže nego kao što bi država mogla sa svojim načinom djelovanja zadovoljiti raspitivanje po toj dobrobiti, a sa tim i javnome interesu (Bučar, 1997: 5-7).

Država je dužna zaštititi svoj pravni red, demokračično uređenje, očuvanje čovječanskih prava i drugih pridobivanja vladavine prava.

To napravi tako da sa zakonom stvori svoj aparat kojeg sastavni dio je i policija. Ti organi i službe sa službenom djelatnošću zaštićuju vrednote i pravice. Drukčije i ne može biti: jer ako bi država tu djelatnost povjerila ikome izvan sebe sa tim bi istovremeno porekla svoj opstoj.

Sigurnostna organiziranost pojedinca, skupine, društva u svom izvoru i značenju nije sama sebi cilj. U svakom slučaju je posljedica odgovora na konkretan vir ugrožavanja. Ugrožavanje možemo opredijeliti kao objektivnu okolnost, dakle kao ono što i zapravo je, ima svoj nutarnji i vanjski utjecaj na konkretni subjekt i može uzrokovati štetne posljedice. Kod ocjenjivanja tih virova ugrožavanja jako su važne činjenice objektivnost, ocjenjivanje i vjerojatnost događaja. A kod toga mora se uvažavati, da se sigurnosna okolina neprestano mijenja, a mijenjaju se i svi viri ugrožavanja i njihova intenzivnost. Više puta se dogodi, da država na pojedinačne virove ugrožavanja ne pronade primjernih mehanizama odazivanja. Ali uvijek pronade instituciju, koja na te izazove odgovori ne gledajući na to, da bi bilo djelovanje drugih, primarnih činilaca bolje i sa društvenog vidika više očekivano a i željeno. Kada govorimo o toj instituciji, pri tome mislimo policiju, a kada govorimo o viru ugrožavanja mislimo na nasilje u obitelji i na policijsku obvezu, da mu se suprotstavi i sa institutom zabrane približavanja. Nasilje u obitelji i uopće problem obiteljskih kriza je tako važan izazov, da ga nije moguće prepustiti policiji u rješenje i savladavanje. Osnovna stanica društva je obitelj, zato se moraju u pomoć kod rješavanja suvremenih obiteljskih problema primarno uključiti one institucije, koje su dužne to napraviti po svojim etičnima i profesionalnima kvalifikacijama. Svakako je institut zabrane približavanja izraz i posljedica krize u savladavanju tog problema i nalaz nužnog izlaza, kojeg mora omogućiti policija.

Institut zabrane približavanja sporan je sa više vidika - i u smislu sistemske čudi; takav poduhvat u Zakon o policije ne spada. Mana je i u tome da se nekritično prenosi austrijski model. Slovenska policija intenzivno se priprema, osposobljava i dopunjuje na zakonsku izvedbu. Poslije razdoblja šest mjeseci po implementaciji ove odluke autori će napraviti analizu svih primjera. Ta analiza potvrditi će ili zanijekati predviđivanja i tvrdnje autora.

2. Zabrana približavanja određenome mjestu ili osobi

U Republici Sloveniji institut zabrane približavanja određenome mjestu ili osobi (u nastavku zabrana približavanja) uključen je u Zakon o kaznenom postupku³ i u Zakon o policiji.⁴

U kaznenopravnom smislu zabrana približavanja je mjera sa kojom sud osigura, da okrivljenik neće uništiti tragove kaznenoga djela, utjecati na svjedoke, učesnike i prikrivače ili da neće ponoviti kazneno djelo, svršiti pokušavano kazneno djelo ili napraviti kazneno djelo sa kojim prijeti. Uslov je dakle utemeljena sumnja, da je osoba napravila određeno kazneno djelo i da su dane okolnosti koje kod odlučivanja suda izazivaju sumnju da će optuženi uništiti tragove kaznenog djela, utjecati na određenu grupu ljudi odnosno da će ponoviti, završiti ili napraviti kazneno djelo sa kojim prijeti.

Zakon o policiji istomeni institut uveo je za područje prekršaja, dakle za lakši oblik kršenja društvenih norma.⁵ Policija ga izreče osobi, koja je napravila prekršaj sa elementima nasilja ili osobi koja je bila uhvaćena kod takvog prekršaja i kada postoje razlozi za sumnju da će ugroziti život, osobnu sigurnost ili slobodu osobe sa kojom je ili je bila u bližnjem razmjeru. Bez obzira na to, da se sa tim pokušava riješiti problematika obiteljskoga nasilja, ne smije se zaboraviti, da se policajac na taj način umiješava u osnovnu stanicu društva tj. obitelj i u osnovne čovječanske pravice kao što su pravica do privatnog života, pravica do vlasništva i slično.

Kada se dakle može izreći zabrana približavanja određenome mjestu ili osobi po Zakonu o policiji?

Ako je podana utemeljena sumnja, da je osoba napravila prekršaj sa elementima nasilja ili da je bila uhvaćena kod takvog prekršaja i kada postoje razlozi za sumnju, da će ugroziti život, osobnu sigurnost ili

³ Zakon o kazenskom postupku, Uradni list RS, št. 64/94.

⁴ Zakon o policiji, Uradni list RS, št. 49/98.

⁵ U pravnom sistemu Republike Slovenije gledajući dobrobiti, koje norme štite, gledajući društvenu opasnost radnje, gledajući na područje društvenog života i slično, kaznena djelovanja dijelimo na kaznena djela, disciplinske prijestupe i prekršaje. Do 2001 godine poznali smo i gospodarske prijestupke.

slobodu osobe, sa kojom je ili je bila u bližnjem razmjeru u smislu odluka 230. člana Kaznenog zakonika (Uradni list RS, št. 63/94, 70/94, 23/99),⁶ uključno sa izvanbračnim partnerom, policajci odrediti zabranu približavanja određenom mjestu ili osobi (u nastavku: oštećenik), koje kršitelj namjerno ne smije prekoračiti. Razlozi za sumnju, da će osoba (činitelj prekršaja) ugroziti osobnu sigurnost ili slobodu osobe, policajci spoznaju pogotovo na osnovi dotadašnjeg ružnog ponašanja kršitelja, iz okolnosti koje policajci neizravno osjete kada dođu na mjesto zločina, skupljenih obavijesti od žrtava ili svjedoka i podataka centra za socijalni rad.

Kao mjesto kojemu se činitelj ne smije približiti, odredi se mjesto gdje oštećenik stanuje, radi, izobražuje se, je u čuvanju ili se svakodnevno kreće. Zabrana približavanja određenom mjestu ili osobi obuhvaća i zabranu zlostavljanja komunikacijskim sredstvima na što je kršitelj još posebice upozoren.

Zabranu približavanja određenome mjestu odnosno osobi odredi policajac tako da kršitelju na kojeg se uredba odnosi na mjestu izreče usmenu odredbu a naknadno u roku koji ne smije biti duži od 6 sati, uruči još i pismenu odredbu o određenoj uredbi. Pismena odredba mora se sastojati od podataka o kršitelju protiv kojeg je uredba određena, određena uredba (uredba obuhvaća i određenje dužine od mjesta odnosno osobe u kojoj se osoba ne smije kretati, tu dužinu policajac odredi u rasponu od najmanje pedeset do najviše dvjesto metara), opis ugrožavanja (način, opseg, trajanje), utemeljivanje razloga za određenu uredbu (dotadašnje interveniranje policije, trajajuće ili prošlo ružno ponašanje i slično) i navedbu u kojoj ga se podučiti da će odredba po službenoj dužnosti biti posredovana u sudsku presudu. Policajac pozove kršitelja, da mu kaže naslov, na kojeg će mu biti moguće uručiti pisanu odredbu. U slučaju da kršitelja ne bi mogli pronaći na danom naslovu uručba se napravi tako, da se odluka stavi na oglasnu ploču dotične policijske stanice, a na to je kršitelj još posebno upozoren.

⁶ Osobe iz 230. člana Kaznenog zakonika: partner bračne zajednice, krvni srodnik u ravnom redu, brat ili sestra ili drugi krvni srodnik u stranskom redu do uključno trećeg koljena, srodnik po svaštvu do uključno drugog koljena, posvojitelj ili posvojenik, gojitelj ili gojenac ili druge osobe sa kojima živi čimbenik u zajedničkom kućanstvu.

Kršitelj kojem je izrečena uredba zabrane približavanja mora mjesto odnosno područje zabrane odmah napustiti, a policajcu uručiti ključeve boravišta u kojem živi skupa sa oštećenikom. Ako kršitelj ne poštuje odredbe policajac ga mora odmah odstraniti. O izrečenoj uredbi policija odmah obavijestiti mjesni dotični centar za socijalni rad, koji mora upoznati oštećenika sa organizacijama koje su mu na raspolaganju za materijalnu i nematerijalnu pomoć i na njegovu želju mu omogućiti doticaj sa takvom organizacijom.

Policija sa odredbom izreče zabranu približavanja određenome mjestu ili osobi za 48 sati i odmah ju pošalje u presudu istražnom sucu okružnog suda, koji može uredbu zabrane približavanja određenome mjestu ili osobi potvrditi, promijeniti ili osporiti. Istražni sudac mora odlučiti o uredbi u roku koji ne smije biti duži od 24 satiju. U slučaju potvrde uredbu zabrane približavanja određenome mjestu odnosno osobi istražni sudac može izreći uredbu za vrijeme do 10 dana, pri tome mora uzeti u obzir početak važenja uredbu kad ju je izrekla policija. Protiv odluke istražnog suca dozvoljena je pritužba u roku 3 dana na izvanparnični senat okružnog suda koji mora odlučiti o pritužbi u 3 dana od primanja pritužbe. Istražni sudac pokuša uručiti odluku kršitelju na naslov kojeg je dao policiji, a ako mu je na tom naslovu nije moguće uručiti, uručba se napravi sa tim da se odluka stavi na oglasnu ploču okružnog suda. Pritužba protiv odluke istražnog suca ne zaustavi izvršenja.

Nadzor nad uvažavanjem zabrane približavanja određenome mjestu odnosno osobi izvodi policija koja kršitelja ako je uhvaćen na području zabrane približavanja odmah odstrani sa tog područja.

Ako kršitelj sa kršenjem zabrane približavanja ne prestane, odmah ga se privede u postupak dotičnom sudu za prekršaje.

Kršitelj koji ne uvažava odluke o zabrani približavanja određenome mjestu ili osobi, odnosno tokom vremena određene uredbu zlostavlja žrtvu komunikacijskim sredstvima, kažnjava se globom od najmanje 100.000 tolara.

Ako postoje utemeljeni razlozi za sumnju da će kršitelj nastaviti sa ugrožavanjem i po isteku 10 dana za koje je bila izrečena uredba zabrane približavanja određenome mjestu odnosno osobi, oštećenik

može 3 dana prije nego uredba proteće predložiti istražnom sucu produženje uredbe za još do 60 dana. Ako su zakonski uslovi dani, istražni sudac do isteka roka za određenu uredbu u trajanju 10 dana, izda odluku sa kojom produži uredbu zabrane približavanja određenome mjestu odnosno osobi. Protiv te odluke dozvoljena je pritužba u roku 3 dana na izvanparnični senat okružnog suda, koji mora o pritužbi odlučiti u 3 dana od primanja pritužbe. Istražni sudac pokuša odluku uručiti kršitelju na naslov kojeg je dao policiji, a ako mu je na tom naslovu ne može uručiti, uručba se izvrši sa tim da se odluka stavi na oglasnu ploču okružnog suda.

3. Teoretski i praktični vidik izvedbe zabrane približavanja

Sa uredbom kao što je sadržajno određeno u Zakonu o policiji slovenski se zakonodavac pokušava boriti protiv obiteljskog nasilja koje je po svojoj prirodi kompleksan i jako kompliciran pojav. U njemu se prepleću mnogobrojni socijalni, ekonomski i psihološki djelatnici. Razmišljanje da ćemo ga riješiti ili smanjiti sa uvođenjem nove policijske povlastice prosto je naivno (Šugman, Filipčič: 2003).

Uredba zabrane približavanja po Zakonu o policiji je po svojoj snazi iznimnog značenja jer se sa njim umiješava u barem tri temeljne ustavne pravice i to je u pravicu do slobode kretanja,⁷ u pravicu do privatnog i obiteljskog života⁸ i u pravicu do vlasništva.⁹

Ako parničnu uredbu presuđujemo sa gledišta ustavnog načela podjednakosti koje ističe iz načela pravne države onda moramo uredbu po Zakonu o policiji usporediti sa istoimenom uredbom u skladu sa 195. a članom Zakona o kaznenom postupku. Ta uredba izreče se pod puno strožim uslovima.

⁷ Prvi stavak 32. člana Ustava Republike Slovenije: "Svatko ima pravicu da se slobodno kreće i da si izabere boravište, da napusti državu i da se bilo kada vrati. Ta pravica se može ograničiti zakonom ali samo ako je to potrebno da se osigura protok kaznenog postupka, da bi se spriječilo širenje zaraznih bolesti, da bi se osigurao javni red ili ako to zahtjevaju interesi obrane države.

Strancima se zakonski može ograničiti ustup u državu i vrijeme bivanja u njoj. "

⁸ Treći stavak 53. člana Ustave Republike Slovenije: "Država štiti obitelj, majčinstvo, očinstvo, djecu i mlade i stvoriti za to osigurati potrebne uslove".

⁹ 33. član Ustave Republike Slovenije: "Osigurana je pravica do privatnog vlasništva i nasljedstva. «

Ti su ograničeni sa odlučbama o pritvoru (201. član i 432. član Zakona o kaznenom postupku). Takvu uredbu može izdati samo sud, dokazni standard mnogo je viši (" utemeljena sumnja"), uslovi za određenje stroži su. Obadvjema istoimenima uredbama zajedničko je to da obadvije ograničuju iste ustavne pravice i da imaju obadvije namjeru spriječiti ponavljanje određenog ravnjanja. Ali na žalost mora se dokučiti da je sa uredbom po Zakonu o policiji kršeno načelo podjenakosti ako ga prosuđujemo gledajući potrebni dokazni standard i vrijeme za koje se može izreči.

Kod proučavanja postupka izreke uredbe zabrane približavanja porebno je shvatiti da se već u samom zakonskom sastavu prepleću pravna terminologija i instituti kaznenog zakonodavstva i prekršajnog prava:

- "Razlozi za sumnju" i "utemeljenu sumnju" koje upotrebljava Zakon o policiji pojmi su kaznenog postupka, a ne postupka o prekršaju - njemu su terminološko tuđi. U slovenskom pravnom redu o razlozima za sumnju govorimo u okviru predkaznenog postupka i dovoljan su standard za početak upotrijebe policijskih ovlaštenja kod istraživanja kaznenih djela, dokazni standard "utemeljene sumnje" potreban je za uvedbu istrage odnosno za uložak optužnice.
- Odluku o zabrani približavanja se po službenoj dužnosti pošalje u presudu istražnom sucu t. j. sudskoj grani vlasti. Gledajući na dobru raspolagu istražnih suca rješenje je razumljivo ali nelogično sa više vidika. Istražni sudac subjekt je kaznenog postupka u kojega se uključi kod dostignutog dokaznog standarda "utemeljene sumnje". U postupku o prekršaju odnosno sa izdajom odredba kod obstoja "razloga za sumnju", istražni sudac do sada nije imao nikakvih ovlaštenja. Tako za sada još nije potpuno jasno po kakvom će se postupku to događati.
- Neobična je i praksa da bi lex specialis, kao što je i zakon o policiji odlučivao o zadacima subjekata kaznenog postupka, odnosno sudskoj grani vlasti - ne samo presuda odluke sa strane istražnog suca, nego i odluke dotičnosti izvanparničnom senatu okružnog suda (odlučivanje o pritužbi protiv odluke istražnog suca). Mi mislimo da bi se postupak provjeravanja odluke i pritužbe na odluku istražnog suca morao detaljno srediti (primjerice u Zakonu o kaznenom postpku, a nikako u Zakonu o policiji). Taj postupak trenutačno je nedorečen. Tu smo ispostavili samo neke teoretske

probleme koji najviše budu u oči. Pored toga moramo naravno govoriti i o nomotehničnoj neprimjerenosti zakonskog sastava (član je preopširan) i neodređenost mnogih pojmova koje upotrebljava 39. a član Zakona o policiji (ružno ravnanje, prekršaji sa elementima nasilja, ugrožavanje slobode osobe i slično) što će donijeti policajcima u praksi mnogobrojne probleme i neprilike. Ali mi mislimo da će se u praksi pokazati pogotovo ovi problemi:

- Kršitelj mora policajcu prije nego što zapusti mjesto, uručiti ključeve stana. Tada policajci spoznaju da je to jedini ključ toga stana. Šta napraviti? Da li je to privremena zapljena predmeta za koju se izda potvrda o zapljeni i napiše se zapisnik o tome? Ako je to jedina kopija ključeva, da li ga policajac smije predati oštićeniku? Kada i kome policajac preda ključeve?
- Uredba koju policija izreče je nepovratna. Za kršenje uredbe za kršitelja pretpostavljena je novčana kazna, a ako oštićenik krši zabranu približavanja može mu se izreći samo upozorenje (usmeno i poslije pismeno). Kako neka policajac ravna ako u vremenu zabrane dođe do kršenja zbog nepredviđenih okolnosti kao što je teška bolest i slično, a policajac to shvati kod opravljavanja svojih svakodnevnih zadataka?

Još mnoge druge životne situacije kao što je besposlenost činitelja ili oštećenika, teško finansijsko stanje i slično, pokazati će još i druge negativne stvari izreke zabrane približavanja kao što je razvidno iz opstojećeg sastava.

Na kraju je potrebno ispostaviti i to, da zakonski tekst nije predvidio maloljetnih činitelja, a ako jih je, odlučbe su u potpunoj suprotnosti sa propisima koji važe sada. Zakon o kaznenom postupku i Zakon o prekršajima zabranjuju uručivanje pismenih dokumenata, sa tim da jih stave na oglasnu ploču, a Zakon o policiji bez iznimke odlučuje da je odluka kršitelju uručena time da je stavljena na oglasnu ploču policijske stanice, ako nije mogla biti uručena osobno. Uručenje maloljetniku preko zakonitih zastupnika (roditelja) tu nikako ne dolazi u obzir. Mi mislimo da bi jedino pametno rješenje bilo, da se maloljetniku u tim primjerima postavi "posebnog skrbljenika" preko kojega bi se maloljetniku uručivalo pismene dokumente, a skrbljenik bio bi i zadužen za uređenje socijalnih, psiholoških i drugih problema sa kojima bi se maloljetnik sreo u primjeru da mu se odredi zabrana približavanja. Navedeni prijedlog na žalost ne može biti realiziran bez određene promjene zakonodavstva na području obiteljskih razmjera.

Zaključiti možemo dakle, da smo na području maloljetnika u vezi sa izrekom zabrane približavanja u sljepoj ulici.

4. Zaključna razmišljanja

Kod razmišljanja o sigurnosti, subjektima sigurnosnog sistema, problemima u vezi sa osiguravanjem ili kršenjem čovječanskih prava se moramo već na početku riješiti "umjetne dileme". Ta se pojavljuje u nazorima i vrijednostnim sudbama pojedinaca koji bi državnu prisilu željeli ograničiti. Pri tome manipuliraju sa tim, da zahtijevaju odluku "koliko slobode smo pripremljeni odstupiti za našu sigurnost". To nije prava dilema jer polarizacija dvaju pojmova i vrednota kao što su sigurnost i sloboda, pogrešna je i čak opasna.

Uredba zabrane približavanja sa kojom je zakonodavač želio unaprijediti postojeće stanje na području obiteljskog nasilja, zbog svoje je nedolučnosti i parcijalnoga uređenja korak unazad u boju protiv obiteljskog nasilja. Sa njim će se policajci umiješavati u najosjetljivije područje čovjekovoga života - u njegovu privatnost u njegovu pravicu do vlasništva.

Mi mislimo da zakonska odlučba zbog svih u prispjevku opisanih mana nije primjerna za izvođenje u praksi. Zbog toga predlažemo da se opstojeći zakonski tekst izbriše iz Zakona o policiji i da se područje obiteljskog nasilja uredi cjelovito u posebnom zakonu odnosno da se svi primjerni zakoni uredi istodobno: potrebno je urediti područje sudstva (ovlaštenja istražnog suca i izvanparničnog senata, prednostno pokretanje parnica, postupak odlučivanja), centara za socijalnu brigu i slično. Samo na takav način moći ćemo osvojiti ono što želimo: spriječavanje i kraj obiteljskog nasilja. Ne smijemo zaboraviti da su u obiteljima, gdje dolazi do nasilja otrovani temelji obiteljskih vrednota: međusobno poštovanje, razumijevanje, pomoć.

Literatura

Knjige

1. Arat, Z. F. (1991): *Democracy and Human Rights in Developing Countries*, Boulder, Colo. , USA: L. Rienner.

2. Buergenthal, T. (1988): *International Human Rights*, St. Paul, Minn., USA: West Publishingodine
3. Cerar, M. (1996): *Večrazsežnost človekovih pravic in dolžnosti*, Ljubljana, zbirka Sophia 7/96.
4. Crawshaw, R. : *Human Rights and the Theory and Practice of Policing*, Papers in the Theory and Practice of Human Rights No. 10. Colchester, United Kingdom: Human Rights Centre, University of Essex.
5. Fünnis, J. (1980): *Natural Law and Natural Rights*, Oxford.
6. Igličar, A. (2000): *Pravo in družba*, Ljubljana, Cankarjeva založba.

Članci

1. Anžič, A. (2000): *Etičnost nadzorovalcev v nadzornem procesu – pogled od znotraj*. *Varstvoslovje*, št. 2, Ljubljana.
2. Anžič, A. , Golobinek, R. (2003): *Slovenski model parlamentarnega nadzorstva nad obveščevalno varnostnimi službami*. *Teorija in praksa*, št. 6, Ljubljana.
3. Anžič, A. , Mekinc, J. (2002): *Varovanje človekovih pravic in policija*. *Posvet: Varovanje človekovih pravic in svoboščin v postopkih represivnih organov*, Ljubljana.
4. Anžič, A. (2000): *Etičnost nadzorovalcev v nadzorstvenem procesu – pogled od znotraj*; *Varstvoslovje letnik 2*, št. 2, Ljubljana.
5. Bučar, F. (1997): *Varnost kot dobrina*; v (uredil Anžič): *Zbornik posveta: Zasebno varovanje in detektivska dejavnost*, VPVŠ, Ljubljana.
6. Filipčič, K. , Šugman, K. (2003): *Ukrep prepovedi približevanja – 39. a in 39. b člen*, *Pravna praksa*, št. 17, str. 19.
7. Kaučič, I. , Grad, F. (2001): *Ustavna ureditev Slovenije, druga spremenjena in dopolnjena izdaja*, *Gospodarski vestnik*, Ljubljana, str. 99–141.

Pravni izvori

1. *Ustava Republike Slovenije*, Uradni list RS, št. 33/91, 42/97, 66/00 in 24/03.
2. *Zakon o spremembah in dopolnitvah zakona o policiji*, Poročevalec Državnega zbora Republike Slovenije, št. 25/03.
3. *Zakon o policiji*, Uradni list RS, št. 49/98.

4. Zakon o kazenskom postupku, Uradni list RS, št. 63/94.
5. Kazenski zakonik, Uradni list RS, št. 63/94.